

indhold og drift m. v. Inden finansministeren træffer afgørelse i sådanne sager, skal der indhentes en udtalelse fra registertilsynet.

5. I vore dage er centrale eller landsdækkende edb-registre et uundværligt led i administrationen inden for en række forvaltningssektorer, både hvad angår planlægning, f. eks. med henblik på ny lovgivning, og den daglige administration.

Oprettelsen, driften og ikke mindst videreudviklingen af sådanne landsdækkende registre eller registersystemer giver anledning til visse principielle spørgsmål af administrativ karakter. Det gælder især de registersystemer, der betjener et eller flere lovgivningsområder, som lokalt administreres af kommunale myndigheder. De spørgsmål, der er tale om, går ud over de hensyn til den enkeltes integritet, som i overensstemmelse med registerudvalgets kommissorium har stået i forgrunden for dette udvalgs arbejde.

De nævnte registersystemer bør for det første være indpasset i forvaltningsapparatet på en sådan måde, at de kan tjene både den lokale, daglige administration og anvendes af de centrale myndigheder ved løsningen af disses planlægnings- og styringsopgaver. For det andet må styringsformerne for registersystemerne være tilrettelagt således, at der sikres en samordning mellem de forskellige landsdækkende registre for derved at opnå en effektiv og rationel administration samt for at undgå fejlinvesteringer.

Der har ikke hidtil fra lovgivningsmagts eller regeringens side være anlagt generelle synspunkter med hensyn til tilrettelæggelsen af registersystemer for de lovgivningsområder, som administreres med støtte i sådanne systemer. Der eksisterer i dag et bredt spektrum af styrelsesordninger for disse offentlige fællesregistre og registersystemer, spændende fra ren statslig styring og finansiering over statsligt-kommunalt samarbejde af vekslende intensitet til ren fælleskommunal styring og finansiering.

For de registre, som føres for flere kommuner i fællesskab (f. eks. dagpengeregistret og bolig sikringssystemet), gælder det, at de på samme måde som de store statslige registre (f. eks. på skatteområdet) i vidt omfang er landsdækkende, og at de har tilsvarende generel betydning for administration og planlægning inden for de lovgivningsområder, de vedrører. Disse registre eller registersystemer administreres i alt væsentligt af de kommunale organisationer eller sammenslutninger heraf.

Det er imidlertid nødvendigt, at regeringen har en væsentlig indflydelse på tilrettelæggelsen og videreudviklingen af disse registersystemer. Regeringen har således en forpligtelse til at besidde et overblik

over de enkelte lovområder og disses administration, herunder den nødvendige statistik, ligesom et indgående kendskab til systemernes opbygning og indhold ofte vil være nødvendigt ved forberedelsen af ny lovgivning. Endvidere kan regeringen ved at medvirke ved udviklingen af registersystemerne bidrage til, at den løbende administration gennemføres som forudsat. Hertil kommer, at den instans inden for de kommunale organisationer, som disponerer over et fælles registersystem i dets helhed, må udøve ledelses- og koordinationsopgaver, som ikke kan løses af de enkelte tilsluttede brugermyndigheder alene. Den pågældende instans udøver dermed ofte en af de vigtigste funktioner inden for det pågældende lovgivningsområde, og disse funktioner har væsentlige træk fælles med sædvanlige centraladministrative opgaver.

En række hensyn taler således for, at de centrale myndigheder, det vil sige regeringen — og dermed folketinget — har indseende og kontrol med disse systemer. Modsat er det nødvendigt, at kommunerne, som er brugere af en række statslige systemer, har en indflydelse på disses tilrettelæggelse, således at der herved lægges vægt på brugernes behov.

For så vidt angår samordningen af statslige registre, er der gennem årene ved forskellige cirkulærer fastsat visse retningslinier. Sådanne retningslinier eksisterer imidlertid ikke med hensyn til forholdet mellem statens og de fælleskommunale registre.

I erkendelse af, at de nuværende styrelsesordninger for administrationens fælles registersystemer generelt set ikke danner tilfredsstillende rammer, hverken ud fra hensynet til planlægningen og styringen inden for de enkelte lovgivningsområder eller ud fra samordningshensyn, var der i det lovforslag, som blev fremsat i marts 1977, optaget bestemmelser svarende til nærværende lovforslags § 4, som lovfæster de gældende retningslinier for samordningen af statens registre. Der var tillige optaget bestemmelser svarende til § 7, som tillægger regeringen godkendelsesmyndighed og adgang til at fastsætte bestemmelser for styrelsen af fælleskommunale registre; bestemmelsen danner herved tillige grundlag for den statslige-kommunale registersamordning. Den endelige udformning af ordningen blev imidlertid udsat, indtil der var gennemført forhandlinger med repræsentanter for kommunerne.

Efter forhandling i januar 1977 mellem regeringen og de kommunale organisationer samt Københavns og Frederiksberg kommuner var udvalget vedrørende samordning af forvaltningens anvendelse af edb til administrative formål (edb-samordningsudvalget), der blev nedsat af finansministeren i juni